ISSN 0132-4462.
№ 9 2007
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Валентино Петрівно, поставте мені хорошу оцінку в кредит!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Жінко, швидше приїзди. Рекс до холодильника не підпускає!

БУЛО КОЛИСЬ...

— Колись, було,— зітхає Клим,—
Як дощ, то дощ, як грім, то грім!
Когось зляка, когось уб'є.
Усе якась новинка є...
Не той, не той вже нині час,
Нема таких новин у нас... —
Та ось, нарешті,— новина!
Чи ж Клима врадує вона?
Була гроза і грім шалів,
Згоріли в Клима хата й хлів.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.
Хмельниччина.

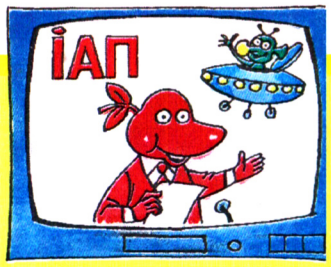

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ВЕСЕЛИЙ ПАМ'ЯТНИК

У жовтні місяці у м. Бердянську планується відкрити незвичайний пам'ятник. Його уже відлито. На це пішло 250 кг бронзи. Це пам'ятник... жабі, яка душить. Бронзова фігура квакусі з двома мобільними телефонами, пачкою грошей і при золотому ланцюгу «вмостилася» на головах діда, чоловіка, жінки і дитини. Щоб усі пам'ятали, що жадібність ще нікого не прикрашала. Ідея встановлення пам'ятника належить меру міста Володимиру Баранову.

СІДАЄШ У МАРШРУТКУ — ПЕРЕХРЕСТИСЬ

Після перевірки, яку спільно провели ДАІ, УБЕЗ і транспортна інспекція, виявилося: кожна п'ята маршрутка, що курсує вулицями столиці, не відповідає вимогам безпеки, а кожна третя міжміська — нелегальна.

ТІ САМІ ГОСТІ, В ТУ САМУ ХАТУ

Місяць тому з відділення служби земельного кадастру Обухівського району, що на Київщині, було викрадено 11 тисяч актів на землю. Після того служба переїхала до, здавалося б, надійнішого приміщення. Та це не зупинило викрадачів. Вони виламали грати і тепер прихопили із собою ще й книгу реєстру земельних актів. Битва за київське передмістя, де гектар землі коштує від 25 тис. доларів, триває.

Олег СМАЛЬ

Микола КАПУСТА

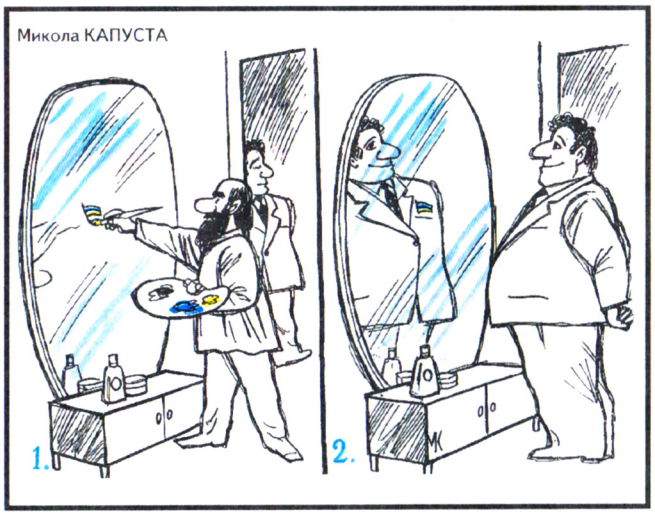

Андрій САЄНКО

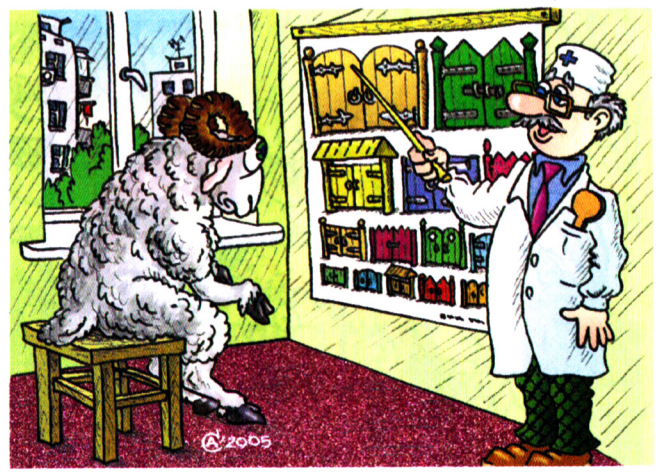

НЕ ПРОПАДУТЬ!

Можливо, з недалекого майбутнього

Коли на плодоовочевому заводі «Кабачок» запахло смаленим — рейдери накинули оком на це підприємство, — його керівники Максим Іванович Півник і бойовий заступник Кузьма Демидович Безверхий вирішили десь шукати порятунку. Перебравши безліч варіантів, зійшлися на тому, що найвпливовішим із їхніх друзів і знайомих є депутат Федір Павлович Бурмак. Із ним Півник не тільки пас гусей, а й сидів у школі за однією партою.

— А якщо згадає, що ти йому списувати не давав? — нагадав директору Безверхий.

— Коли це було? А може, ще й подякує за це. Бо, бач, тепер у люди вибився. А якби списував, то ким би він сьогодні був?

...Уже наступного дня Півник і Безверхий прибули до столиці, і з букетиком чорнобривців із рідної землі переступили поріг кабінету Бурмака.

Подякувавши за привіти від далеких і близьких родичів, Бурмак всівся за стіл і став відразу серйозним:

— Ну, і що вас привело до мене?

Півник коротко змалював ситуацію.

— Ох-хо-хо-хо-хо! — обхопив свою лису голову депутат. — Де ж ви, хлопці, раніше були?

— Коли «раніше»? — перепитав Безверхий.

— Ну... з рік тому.

— Так з рік тому не було потреби...

— А тепер... Як тривога, так до Бога... А я, дорогі мої земляки, не Бог... Важко нині... Тепер я майже такий, як і ви. Депутатської недоторканності нема? Нема. Тебе будь-який шмаркач може образити. Автомобіля не виділяють. Я ось за місяць австрійські штиблети геть стоптав. А живу я де? У готельній кімнатці, як у собачій буді... А зарплата?.. У київських двірників незабаром буде вища... Пільги скасували...

— Так депутати ж самі ініціативу проявили і рішення таке прийняли... — несміливо вставив слово Півник.

— А знаєте, що таке партійна дисципліна? — люто зиркнув на нього Бурмак. — Мусив підко-

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

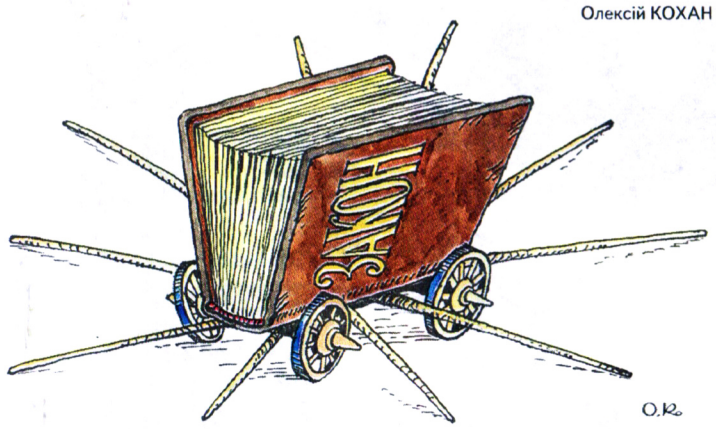

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

❄ *До шапки Мономаха потрібна ще й його голова.*

❄ *Складається враження, що на наших політичних кухнях — звичайні куховарки.*

❄ *Різновекторність: туди-сюди, туди-сюди.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Класний відпочинок! Шашлички вдалися на славу!

ритися... Хоча я особисто тому ініціаторові язика до трибуни на весь п'ятирічний строк пришпилив би...

Помовчали.

— То, може, депутатський запит зробите? — нагадав про присутність земляків Півник.

— Про що? Про мою зарплату? — здивувався Бурмак.

— Та ні, про наш плодоовочевий заводик.

— Охо-хо-хо! — знову заохав Бурмак. — А тут ще ви із своїм «Гарбузом».

— «Кабачком», — уточнив Безверхий.

— Та яка різниця!.. Важко. От колись була зарплата! І квартиру у столиці обіцяли...

— А ми взагалі можемо і без зарплати, і без підприємства залишитися... — захвилювався Півник.

Помовчали.

— Так от я й кажу: «Важко!» Зарплата в мене маленька. Депутатської недоторканності немає. На роботу, мабуть, на мопеді незабаром буду їздити...

— То нічого, значить, не можна придумати?

— Ви про що?

— Ну, про завод...

— Спробую допомогти... А хто мені допоможе? Давайте так... Я подумаю, ви добряче подумайте... І приходьте десь так... через тиждень...

Попрощалися.

— Ти щось зрозумів? — спитав Півник Безверхого, коли вони вийшли на київську вулицю.

— Зрозумів. Бідним треба допомагати... Скільки Федір Павлович повторив, що у нього маленька зарплата?..

— Та разів три-чотири...

— А це означає, що розмір хабара зріс у стільки ж...

... Життя покаже, скільки у цій розповіді фантазії. Єдине можу сказати: не хвилюйтеся — «народні слуги» і з маленькою і навіть із зовсім маніпусінькою зарплатою... не пропадуть. І без пільг — теж...

Михайло ПРУДНИК.

Смішинки

ФОНД

Дружина заходить до кімнати з піджаком чоловіка:

— Це що?— вивертає кишеню.— Заначка?

— Яка заначка?! Це стабілізаційний фонд!

ЗНАЙШОВ

— Мій сусід цілісінькими днями сидить у садку під грушею і гойдається у кріслі-качалці.

— Може, нафту знайшов, то й качає потихеньку...

Євген КОРОЛЕНКО.

с. Корнин
Попільнянського району
Житомирської області.

ОТ І ДОБРЕ

Сидять чоловік із дружиною у дворі під яблунею. Коли бачать: сусід до них прошкує.

— Зараз Денис щось просити буде,— каже чоловік.

— А ти не давай,— просичала жінка.

— Доброго здоров'я, Максиме,— привітався сусід.— Тобі пилка сьогодні потрібна?

— Оце якраз зібрався з Катериною дрова пиляти,— відповідає Максим.

— От і добре,— усміхнувся сусід.— Пиляйте, бо скоро зима. А я чого прийшов? На рибалку оце зібрався, то хочу в тебе вудочки попросити.

Олесь БАХТИН.

смт Муровані Курилівці
Вінницької області.

ЖИТТЯ

— За кого будете голосувати, Михайловичу?

— Та ще не знаю...

— Чому?

— Боюсь помилитися. Всі кандидати обіцяють гарне життя, а як стають депутатами, — влаштовують «веселе».

Є ВАРІАНТ

— Лікарю, допоможіть. Розтовстів, — у жоден костюм не влажу.

— Займіться спортом.

— Та я щодня пішки ходжу на роботу і з роботи...

— А ви спробуйте поїздити маршрутним таксі...

Ігор БАЙМАКА.

м. Хмельницький.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ІРОНІЗМИ

✓ *Побитий собака – поганий сторож.*

Галина КАМЕНСЬКИХ.
м. Полтава.

✓ *Вороги – діло наживне.*

✓ *Усі дороги ведуть до Риму, лише язик може довести до Києва.*

Борис РЕВЧУН.
м. Кіровоград.

✓ *«Рука Москви», «Рука Вашингтона»... А голови ж бо мають бути нашими!!!*

✓ *Слово – не горобець: слово – сорока.*

✓ *У людини все повинно бути...*

✓ *Вовк ситий, якщо є вівці.*

✓ *Совість приспав, а самому тепер не спиться.*

✓ *У нас так багато зірок естради, що аж в очах темніє.*

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.
м. Павлоград.

Олег СМАЛЬ

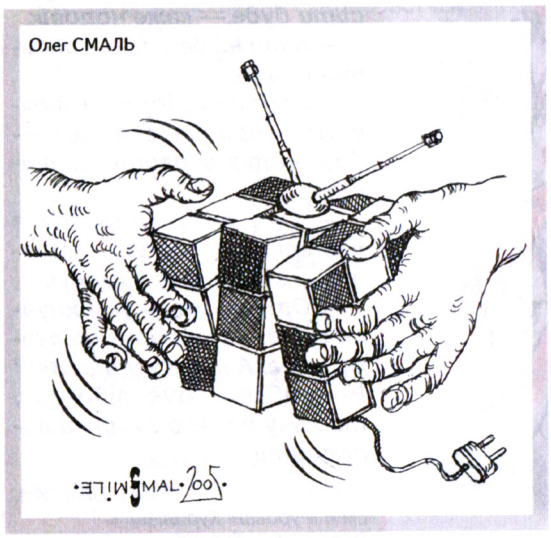

Кирило ВОЛОДІН-ПАНЧЕНКО

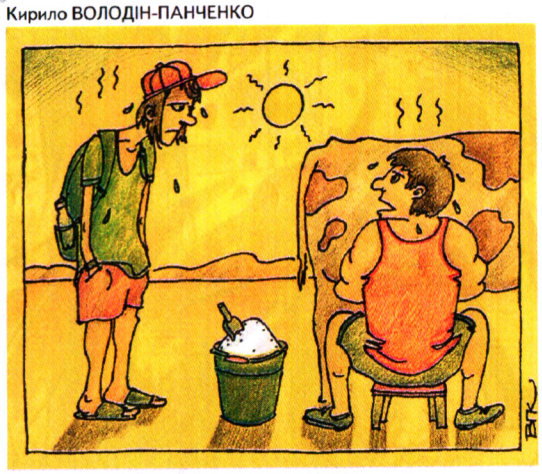

— От клята спека! Корова уже сухе молоко дає.

ДЕБЮТ У ПЕРЦІ

ЗАРАДИ

Одного теплого літнього вечора, сидячи в своїй хаті, дядько Василь раптом запитав себе:

— Заради чого жити?

Це питання його самого дуже вразило. За останні вісім років нічого втішного у його житті не сталося. Син зробився у Києві великим бізнесменом і забув про батька, який його колись годував, одягав і, продавши останню корову, віддав у науку до столичного університету; жінка переїхала до тещі,— мовляв, треба маму доглядати,— хоча та в свої дев'яносто літ, ще була при здоров'ї; улюблена собачка не витримала гу-

УСЕ ЯСНО!

— Заміжня? — питає суддя.

Жінка-свідок зітхає.

— Незаміжня,— диктує суддя секретарці і питається другого свідка:

— Одружений?

Свідок зітхає.

— Одружений,— диктує суддя.

СІМЕЙНІ РАДОЩІ І...

Чоловік приходить із роботи додому, а дружина зустрічає його новиною:

— У нашого синочка перший зубчик прорізався!

— Оце гарно! — зрадів чоловік.

— А ще малий зробив перший крок.

— Це чудово!

— Але впав і вдарився зубчиком.

— Це погано. Але нічого — з дітьми таке буває.

Усмішки з конверта

— А при цьому він сказав перше слово.

— Прекрасно!

— А було б іще краще, якби він його не казав.

ПО-СУСІДСЬКИ

Дружина бурчить:

— Сусіди он купили новий телевізор... А коли ж ми купимо?

— Отакої! — каже чоловік. — А якщо сусіди вилізуть на дах та й скаконуть звідти, то ти що робити будеш?

— Піду та візьму їхній телевізор.

Надіслав Іван ІВАЩЕНКО.
смт Теофіполь.

ВИБОРИ

— Синочку, що, знову вибори? — цікавиться старенька матуся.

— У вересні, мамо...

— І кого обиратимемо?

— Депутатів у парламент.

— А із кого обиратимемо?

— Із депутатів парламенту?

— І кому це треба?

— Депутатам парламенту.

Надіслав Олег РІПКА.
м. Київ.

ТЕЛЕФОН

— Ну, хлопці, бувайте! Я побіг! Щось треба — дзвоніть! До речі, у мене новий телефон. Запам'ятаєте чи запишете?

— Краще запишемо: «У Миколи новий те-ле-фон...»

РІДКО

На прийомі у нарколога.

— П'єте?

— Та як вам сказати?

— Кажіть, як воно є...

— Рідко... Чотири рази на місяць... По три місяці підряд...

Надіслав Роман ГРОМУХА.
м. Новоукраїнка що на Кіровоградщині.

Микола КАПУСТА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ВИБОРЧА ДІЙНИЦЯ.

ОДНОСТАДНЕ РІШЕННЯ.

НАРОДНИЙ ОБМАНЕЦЬ.

ПАРТІЙНІ ГРІШЕННЯ.

ДЕПУТАТ НЕДОТОВКАНИЙ.

ТРЕТЄ ЧИХАННЯ.

ЦЕНТРВИБРИЧКОМ.

НАРОДНИЙ ОБІБРАНЕЦЬ.

Віктор ІГНАТЕНКО.
м. Прилуки.

Олексій КОХАН

КОГО?

ГУМОРЕСКА

чної музики молодих сусідів — померла од сердечного нападу; старенький трактор уже не заводився, а на ремонт грошей нема; хатина, яку тридцять років тому звів своїми руками, ось-ось розвалиться, навіть миші з тарганами повтікали.

— Заради чого та й заради кого жити? — уже ширше поставив запитання дядько Василь.

Не знайшовши і цього разу відповіді, він підвівся з-за столу, дістав із шафи мотузку, зробив на одному кінці петлю, обережно ставши на стілець, прив'язав другий кінець до гачка на стелі і всунув голову у зашморг.

Уже зібрався був зіскочити зі стільця,— як хтось постукав у двері.

— Хто там? — байдуже запитав дядько Василь.

— Це я, куме! — почувся за дверима голос дядька Панаса.

— Чого тобі треба? — так само байдуже запитав дядько Василь.

— Та от дочка з Італії приїхала в гості та привезла їхнього вина. Ну я й подумав, що й ти не одмовишся попробувати,— весело сказав дядько Панас.

Дядько Василь ще трішки постояв на стільці, а потім зняв зашморг, ступив на підлогу і промовив сам до себе:

— От заради кума — варто жити!

Павло УСТИМЕНКО,
учень 10-го класу.

смт Велика Багачка
Полтавської обл.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дівчата, приставайте до нас: заробітки більші, а робота — теж на дорозі!

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ

Хто в нас гнав найкращий самогон?
Все село вам скаже: — Тітка Ганна!..
Раптом наш, сказать би, регіон
сколихнула звістка препогана.

Різанула чутка, наче ніж:
влада прирікає на поразку
самогонну галузь!.. Тож скоріш
Ганна свиням вилила закваску.

Спритно замела усі сліди
(Що ж, побуде трохи у простої!).
Ну а свині мліли від їди —
збудної, веселої, густої.

А як тільки міліцейський трус
завершився, тітонька уміло,
сировинний маючи ресурс,
узялася знов за теє діло.

Жар натхнення в неї не потух!..
Правда, речі почалися дивні:
лиш закваски учувався дух,
як одразу шаленіли свині.

Їм давай хмільної рідини!..
День і ніч кричать несамовито.
Тітку геть замучили вони —
перестала гнати оковиту.

Засмутилися чоловіки,
хтось «казьонку» став хиляти зрідка.
Ну а принципові пияки,
ждуть, коли свиней заріже тітка.

м. Одеса.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

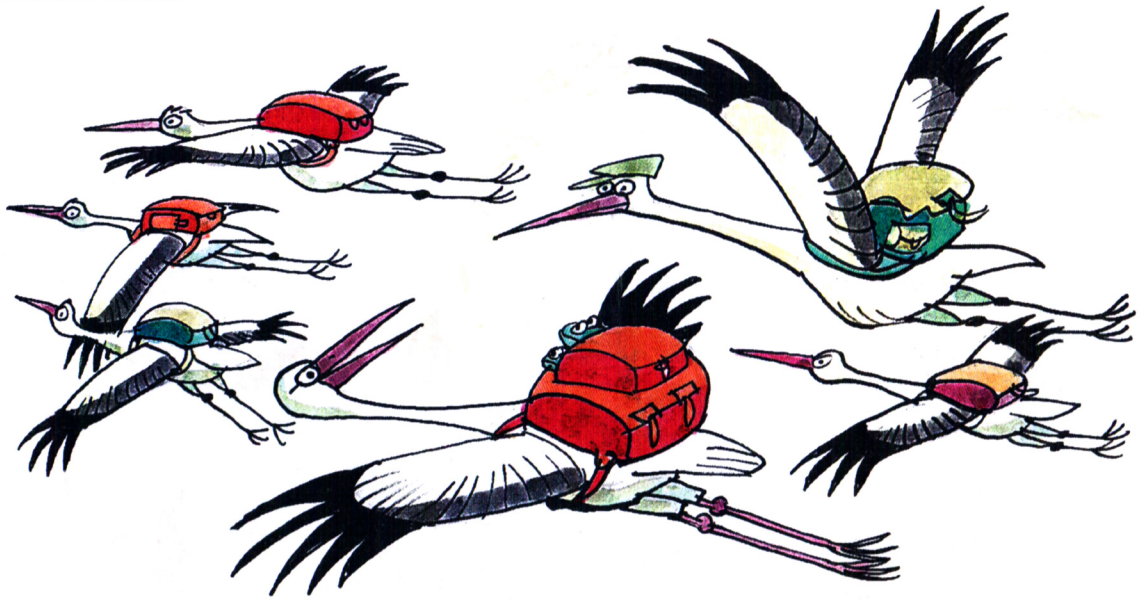

— Гніздо маю під Києвом, а оце на дачу лечу. Вона в мене у Єгипті.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Івана Савлюка)

— Як ти догадалася, що я заміж вийшла?

МИНУЛО ТЕПЛЕ ЛІТЕЧКО

ГУМОРЕСКА

Минулої зими, було до нас приїхала баба Галя. З сусідньої вулиці — провідати малого Петрика і пересидіти люті морози. Всі раділи. Петрик весело гукав: «Баба Гага, сідай тють!..» Тішилась дружина, що баба буде розважати внука, а сама вона тим часом зможе зайвий раз зробити манікюр і спокійно подивитися улюблений телесеріал. Я теж повеселішав: баба буде бавитися з малим, а мені дадуть спокій.

Хвилин за десять по тому як я втупився в телевізор а жінка засіла за телефон, ідилію порушив голос бабусі:

— Миросю, я щось би з'їла.

Дружина насипала в миску супу, і почала збиратися в супермаркет за покупками.

— Дитино, хіба ти не знаєш, що в мене зубів нема? Картоплю в супчику розімни, а яблучко запечи, щоб м'якеньке було.

Довелося Миросі роздягатися і годувати бабусю. Зрештою, в супермаркет дружина таки пішла. А я з Петриком та бабою Галею залишився вдома.

— Ваню, ходи сюди!— гукнула бабця до мене.

Я підійшов.

— Візьми Петрика, бо я о цій порі дивлюся телесеріал «Як стати зіркою».

— Та ви ж казали, що дивитесь серіал ввечері,— уточнив я.

— Так-так,— закивала головою бабуня,— я вдома звикла дивитися ввечері. А вранці завжди ще раз переглядаю,— уточнила уже вона і зачинила двері перед моїм носом.

— Хочу до Гаги...— репетував Петрик.

Щоб заспокоїти дитину, довелося «робити коника». Це коли я стаю на чотири кінцівки, а Петрик сідає зверху, регоче і кричить: «Тато коник!»

Після перегляду серіалу бабуся заявила, що вона втомилася і хоче спати. Мені наказала, щоб не галасували, бо вона до такого гармидеру не звикла.

Довелося з Петриком іти на вулицю. Коли ми повернулися, бабця Галя розповідала дружині про історії своїх хвороб, які не давали їй спокою ще з глибини минулого тисячоліття.

Мирося розчулилась і віддала бабусі на ліки гроші, які відклала собі на гелеві нігті.

Після цього бабця пожвавішала і почала хутко збиратися в аптеку.

— Бабусю, ви мої черевики взуваєте. Вони на вас будуть завеликі,— зауважив я.

— Не біда, що завеликі, зате теплі,— сказала, як відрізала, бабця.

...Відступили морози. Ми проводжали бабу Галю додому на сусідню вулицю. Петрик гукав: «Бабо Гаго, бувай».

Полегшено зітхнув я, що тепер не доведеться ні з ким ділитися взуттям і телевізором. З'явилась радісна посмішка на устах дружини.

А оце по радіо передали, що незабаром знову очікуються холоди...

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А він, їжаче, теж сірий!

Міні-усмішки

ЧОГО...

— Мо-ой, Митре, ти чого весь у синцях?!
— Та-а-а, жінка...
— Качалкою?
— Сходами...

Флоріан БОДНАР.

ПИРІЖКИ

— Червона Шапочко, донечко, віднеси бабусі пиріжки...
— Давайте...
— Тільки не забудь: із картоплею по сімдесят копійок, а із сиром — по гривні...

Олександр ПАСАТ.

Олександр КОСТЕНКО

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Муха і павук

Павук помітив
Муху на воді
І вирішив
Зарадити біді.
Як тільки Муха
Крикнула: «Я гину!»,
Він опустив на неї
Павутину.
Врятована

Подякувать хотіла,
Та ба! Не встигла,
В лапах... задубіла.

* * *

Нехай про це
Не тільки мухи знають:
Не все є рятівним,
Що зверху опускають.

Олексій БОЙКО.
с. Пиків
Вінницької області.

Олексій КОХАН

— І все це ви придбали за чесні свої, а не народні гроші?
— Та звідки в того народу стільки грошей?!

ДУМКИ ВГОЛОС

◆ *Якщо на середину каната прив'язати пляшку горілки, то перетягати канат буде набагато азартніше.*

◆ *У сучасному розумінні однолюб — це значить, любить тільки жінок.*

◆ *Найдієвіший спосіб викликати у людей паніку — це ввірватися в яке-небудь людне приміщення й схвильовано крикнути: «Тільки без паніки!»*

◆ *Ніщо так не зміцнює колектив, як нелюбов до шефа.*

◆ *Якщо хворому стає погано після того як він довідався ціну ліків, що йому виписав лікар, значить, він іде на поправку.*

◆ *Крім резус-фактора у нього не було нічого позитивного.*

◆ *Прикмета. Якщо навколо вас бігають зелені чоловічки, то: або ви з'їхали з глузду, або ви в армії.*

◆ *До незнайомої людини, що прийшла в гості із пляшкою горілки, ставляться менш підозріло, ніж до знайомої, що прийшла з порожніми руками.*

Вячеслав ОСТРОВЦЕВ.
м. Краматорськ
Донецької області.

◆ *Форма виживання: народне самоврятування.*

◆ *Влада буває законодавча, виконавча і... доконавча.*

◆ *Як недоторканний, так ізольований від народу.*

◆ *Недоторканний, але заплямований.*

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я
Сумської обл.

Народні УСМІШКИ

РОЗВАГИ

— Де ви порадили б нам розіп'ясти намет?— питаються туристи місцевого жителя.

— Он за тими кущами, на леваді внизу. Там завжди наметів із десять буває.

— А тут у вашій місцині є якісь розваги?

— Так. Кожної неділі я випускаю на леваду свого бугая.

ЯКІ ВОНИ?

У понеділок службовці на роботу сходяться...

— Ну, як провів вихідні?— питається один колегу.

— Ходив полювати на кукобуків.

— На кукобуків?.. А-а, зрозуміло!.. А які вони?

— Хто?

— Ну, кукобуки.

— Не знаю, не вполював ані одного.

ОЧІКУВАННЯ

Двоє молодиків знервовано ходять перед пологовим будинком. Врешті один питає:

— Хлопчика чекаєте?

— Ні, дівчину. Сьогодні її чергування закінчується о шостій.

ЩО РОБИТИ?

Один чоловік дуже поривався народним депутатом стати. От якось його спитали:

— А що ти збираєшся зробити, коли станеш депутатом?

— Та це для мене не проблема. Мене турбує, що буду робити, якщо не стану депутатом!

Почула і записала
Ліля МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Швидше поставте на ноги нашого товариша — маємо на кабана йти!

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

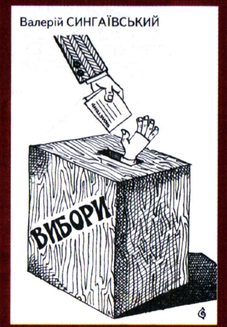

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що там мені після виборів випадає?
— Діло темне — прозорості нема.

Вінегрет із ПЕРЦЕМ

Василь ФЛЬОРКО

Олексій КОХАН

— Нічим допомогти не можемо: Поле чудес уже приватизовано!

Олександр МІХНУШЕВ (тема Володимира Адамовича)

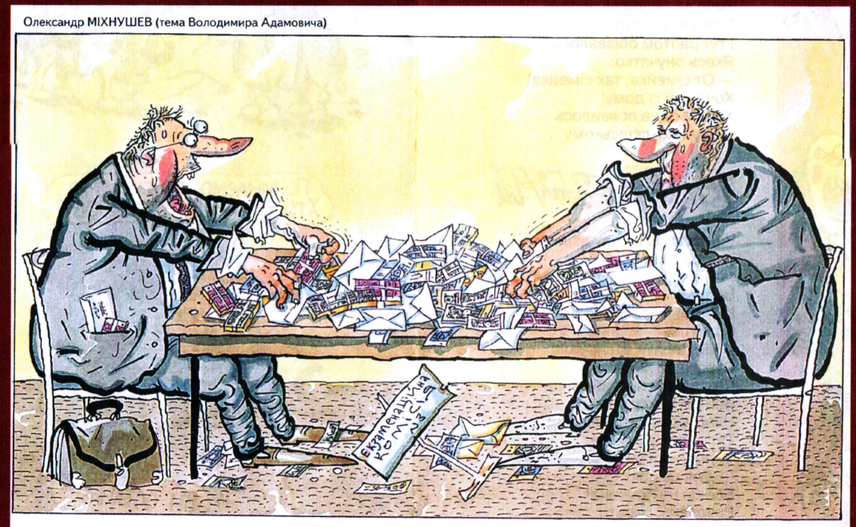

— Мало, мало ще іспитів у наших студентів!

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЬОРКО

Народні УСМІШКИ

А ЧОГО Ж...

Розсіяний професор питає свого асистента:

— Скільки ви братів маєте?

— Одного.

— Цікаво!— знизує плечима професор.— А чого ж ваша сестра вчора казала мені, що має два брати?

РОЛЬ

— Нарешті я отримала роль,— хвалиться подрузі молода актриса.

— Яку?

— Служниці. Вона стоїть поза сценою, за кулісами, і стукає у двері, а актриса, яка виконує роль її господині, каже: «Не можна!»

ЗАМІНА

Клієнт підкликає до себе офіціанта:

— Відбивна дуже тверда!

— Зараз замінимо.

— Але я її вже надкусив.

— То нічого. Та, що на заміну, теж надкушена.

ЗАПИТАННЯ

Професор читає лекцію своїм студентам — майбутнім журналістам.

— ...А коли якийсь політик каже, що він розбагатів завдяки чесній праці, то єдине запитання, яке треба одразу ж задати йому, є: «Завдяки чиїй чесній праці?»

Почула і записала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

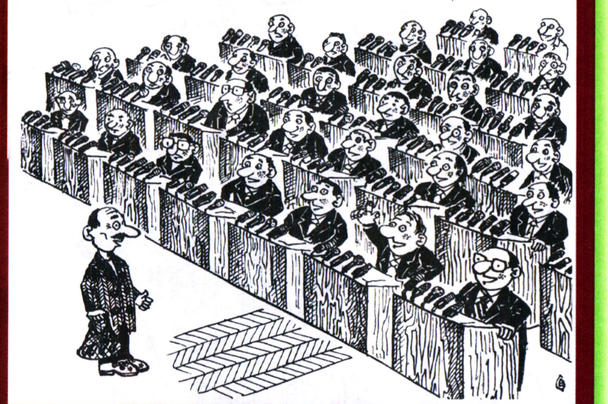

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

ЦІКАВО

Батько до сина:

— Скаржилася вчителька, що у тебе багато двійок.

— Цікаво.

— Що ж тут цікавого,— насупився батько.

— Сама їх наставила і ще й скаржиться.

ЗА ЛЮБОВ

Чоловік на два дні раніше повернувся з курорту додому і був приємно вражений: на столі уже стояла пляшка коньяку і смачна закуска.

— Як ти здогадалася, що я сьогодні приїду?— спитав дружину.

— Серцем відчула.

— То давай і вип'ємо за це. Випили.

Народні УСМІШКИ

— А другу — за наше здоров'я.

Випили по другій.

— А третю вип'ємо за любов,— каже чоловік.

Тут із-під ліжка — голос:

— То й мені налийте!

УТОЧНИЛИ

Зупинив автоінспектор автомашину та й каже водієві:

— Перевищуємо швидкість, друже.

— Поспішаю, колего.

— Який я вам колега?!

— Та такий, як ви мені друг.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

АХ, ОДЕСА...

— Алло, це — Одеса?

— А ви як думаєте?

— Алло! Це — Рабинович?

— А що?

— Ви знаєте?..

— Зараз буду знати...

— В Нью-Йорку помер ваш дядько!

— І все залишив мені?

— А ви знаєте, скільки у нього боргів?

— Послухайте, куди ви дзвоните?

Почув і записав
Володимир СЬОМАК.

м. Харків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Закругляйтеся, бабо! Хата — ваша. А от земля під нею — то вже моя: документи оформлено!

КОМІСІЯ

ГУМОРЕСКА

На порядку денному засідання парламенту стояло лише одне питання: «Затвердження тарифів на відшкодування моральних збитків за ображену честь і гідність депутатів». Доповідав, як завжди, нардеп Клим. Він запропонував такі тарифи: «хапуга» — 100 у.о., «хабарник» — 250 у.о., «злодій» — 200 у.о., «казнокрад» — 350 у.о., «лобіст» — 200 у.о., «перевертень» — 50 у.о., «флюгер» — 40 у.о., «політична повія» — 30 у.о., «йолоп» — 450 у.о., «придурок» — 500 у.о., «телепень» — 550 у.о., «політичний імпотент» — 60 у.о., «імпотент» — 1000 у.о.

Як підрахував доповідач, із самих лише виступів депутатів у парламенті казна матиме до 1 млн. грн. за тиждень, а протягом сесії можна розв'язати проблему заборгованостей щодо зарплатні.

Розпочалася дискусія. Як завжди, першою виступила відома нардепка, котра гнівно запитала в доповідача:

— Кого ви маєте на увазі під терміном «політична повія» — тільки жінок чи всіх?

— Мене дивує,— сказав нардеп Перевертень,— виходить, кожного разу, як спікер надаватиме мені слово, його штрафуватимуть?

— Я теж здивований,— мовив нардеп Телепень. — І пан Флюгер теж...

— Я ще збирався сказати,— підвівся нардеп Флюгер. — Чому за образу «йолоп» пропонується штраф 450 умовних одиниць, а за «придурка» аж 500...

— Ми виходимо з інтересів держави,— відмовив нардеп Клим.

Перейшли нарешті, до головної позиції — тарифу за образу «імпотент». Знову слово взяла відома нардепка:

— А якщо це правда? Де критерії і хто має їх визначати?

— Що ви пропонуєте? — запитав спікер.

— Створити спеціальну депутатську комісію із самих жінок — для перевірки цієї образи.

І наполягла на тому, аби комісія, яку пані нардепка погодилася особисто очолити, була створена негайно.

Питання про її створення було прийнято одноголосно...

Робота комісії кипіла аж до ранку. У процесі роботи всі забули і про йолопів, і про телепнів, не кажучи вже про хабарників і злодіїв.

Юрій ЧЕРНЯВСЬКИЙ.

м. Львів.

— А табличку збережіть для нащадків.

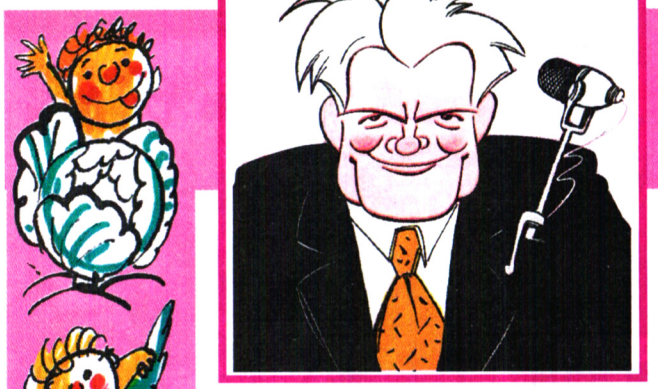

Де беруться діти

— Де взялися ми? — онуки
Спитали в бабусі.
А бабуся пояснила
В старовиннім дусі:
— Тебе знайшли у капусті,
Тебе в бараболі.
Тебе знайшли під вербою,
Тебе — на тополі.
Тебе знайшов на соломі
Біля клуні татко...
І тут раптом обізвалось
Якесь онучатко:
— От сімейка, так сімейка!
Хоч тікай із дому!
Хоч би одне появилось
На світ по-людському...

Добра звістка

Чинодрал у школу дзвонить
І питає гнівно:
— Поясніть мені, будь ласка,
Валентино Львівно,
Це чому в мого Валерки
Зошит весь у двійках?!
— Бо писати він не вміє
Строго по лінійках.
Що писати не заставиш,
Все він знизу вгору
Навскосяк через лінійки
Тягне без розбору.
Чинодрал кричить:
— Для двійок
Все це не причина!
Резолюції писати
Учиться хлопчина!

Яка шана — така й дяка

Прийшли хлопці молодецькі,
На вибори кличуть.
На годинники маленькі
Спересердя тичуть.
Сама баба преспокійно
За столиком сніда.
— Рано, хлопці, ви прибігли.
Нема,— каже,— діда.
— Як немає? Він мітлою
Двір он підмітає.
— Діло робить,— каже баба,—
Зараз не приймає. —
Прийшли хлопці по обіді.
Баба ще обіда.

КОРОТКИМИ ПЕРЕБІЖКАМИ

● *Низький артеріальний тиск і високий одночасно не скачуть.*

● *Державний бюджет не настільки великий, щоб його роздавати простим людям.*

● *Автолюбителю! Напився — лягай у багажник!*

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Павло Глазовий

До 85-ліття від дня народження

— Запізнилися,— говорить,—
Немає вже діда.
Не шукайте й не питайте.
Дід мій засідає:
Біля хати у сусіда
В підкидного грає. —
Агітатор, видно, старший,
Скоса подивився:
— А дозвольте запитати,
Де він так навчився?
— Голубчики,— каже баба,—
Про що тут питати?
Його не раз так приймали
Ваші депутати.

Красна ціна

Питається дід Мусій
У тітки Федори:
— Чом зелені на базар
Несеш помідори?

— Не біда! Такі, як я,
Торгувати вміють:
Як загну за них ціну,
То почервоніють.

Картопелька

— По чім твоя картопелька,
Синку мій хороший?
— Одна гривня,— каже дядько,
На штангіста схожий.
Баба рада-радесенька:
— Звідки ти явився
Такий совісний та добрий?
Де ти народився? —
Швидко мацає картоплю
Обома руками. —
Хоч вона і дрібнувата,
Зваж три кілограми.

А той себе вище носа
Товстим пальцем стука:
— Ти що, бабо? З печі впала?
Одна гривня штука!

Дідів калямбур

— Клопочуся за пенсію,—
Каже дід Вавило,—
Ходжу уже п'ятий місяць,
Аж баки забило.
Посилають то в контори,
То у комітети.
За день, бува, обшвендяєш
По три кабанети.
— Ви, дідусю,— внучка мовить,—
Наче впали з неба.
Кабінети, ка-бі-нети
Вимовляти треба.
Дід сердито хмурить брови:
— То шкільні науки.
А там сидять здебільшого
Якраз кабанюки.

Дичина

Як торохне із рушниці
Панько біля граба!
А із кущів як вискочить
Налякана баба
Та як крикне: — Ти куди то
Смалиш із рушниці?
Дать би тобі, паразиту,
По здоровій пиці!
А Панько їй: — Розкричалась...
Ич, довгоязика!
Звідки знав я, що ти свійська?
А, може, ти дика?

Забобон

Розмовляють біля річки
Ранні рибаки.
— Все однакове ми маєм —
Вудочки й гачки.
Так у чому ж тут причина,
Поясни мені,
Що весь час клює у тебе,
А у мене — ні?
— Я відсталий,— каже другий,—
Вірю в забобон.
Це як правило у мене,
Навіть як закон:
Я щоразу, щоб минути
Лихо чи біду,
Лясну жінку нижче спинки,
Як із дому йду.
Таємнича, незбагненна
В цьому сила є:
Як забуду жінку ляснуть,
Риба й не клює. —
Невезучого це зразу
За живе взяло.
Він схопився і прожогом
Двинув у село.
Рвучко двері відчиняє,
В хату заліта.
Бачить: жінка на колінах
Кухню підміта.
Він до неї та з розмаху
Нижче спини — лясь!
А вона не повернулась
І не підвелась.
— Що,— запитує,— раніше
Ти прийти не міг?
Мій придурок на рибалку
Вже давно побіг.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ! ***У жодній країні Європи немає такої унікальної колекції фруктових дерев, як та, що 80 років тому заклав на 169 гектарах академік Микола Вавілов. Цей сад нині належить Кримській помологічній станції інституту садівництва України. Та, оскільки Академія аграрних наук не в змозі фінансувати станцію, 4 тис. безцінних сортів фруктових дерев до кінця року можуть просто викорчувати. Бачиш, як просто розв'язується питання: немає саду — немає проблем. А що б сказав про це Вавілов?***

Володимир ПИСАРЕНКО.

м. Сімферополь.

Олексій КОХАН

Хто що вміє

У вагоні електрички русокоса з білими бантами на голові Оленка дуже уважно розглядає журнал:

— Дівчино, ти вмієш читати?— питає ласкавенько хтось із сусідів-пасажирів.

Дівчатко підводить великі голубі очі і аж надто серйозно відповідає:

— Я вмію дивитися...

«Уроки»

Подзвонила мама додому.

В трубці почувся голосок першокласниці Ганнусі.

— Що ти робиш, донечко?— питає мама.

— Уроки вчу.

— А ти вийди трішки погуляти, доки я з роботи повернусь...

— Не вийду, бо саме дуже цікаве кіно по телевізору показують.

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

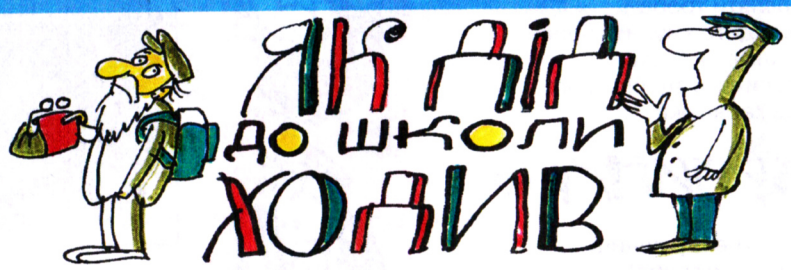

Словенська народна казка

Було це давно. Жили собі дід та баба. Хоч і працювали зранку до вечора, але так і не розбагатіли.

— Може, ми такі бідні від того, що я в школу не ходив?— задумався якось дід.— Он сусідський син вивчився. Тепер добрі гроші має.

— Іди і ти вчитися,— порадила баба.

Прийшов дід до школи.

— Що хочете?— питає вчитель.

— Вчитися,— відповідає старий.

— А чи не пізно починаєте?

— Вчитися ніколи не пізно!

— Гаразд,— погодився вчитель.

І став дідусь ходити до школи. Цілісінький день сидів на уроках, а увечері дибуляв додому.

І ось одного разу, повертаючись зі школи, побачив дід на дорозі гаманець.

— Мабуть, хтось порожній викинув,— нагнувся він. А коли відкрив, то очам своїм не повірив: там були золоті монети.

— Правду кажуть, що до школи ходити корисно,— зрадів старий і побіг додому.

— І чого ти раніше до школи не ходив?— зраділа знахідці й баба.

Наступного дня була неділя, дід узяв одну монетку і пішов на базар. Недалеко він і відійшов від оселі, як назустріч йому

— чоловік. Привітався та й питає:

— Ти, діду, тут часто ходиш?

— Часто.

— А чи не знаходив тут мого гаманця?

Подумав трохи дід та й признався:

— Знаходив.

— І коли це було?

— Як із школи повертався...

— О, ні,— усміхнувся чоловік.— Тоді це не мій гаманець. Бо коли ти, діду, до школи ходив, мене ще й на світі не було!

Чоловік пішов своєю дорогою. А дід — на базар.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

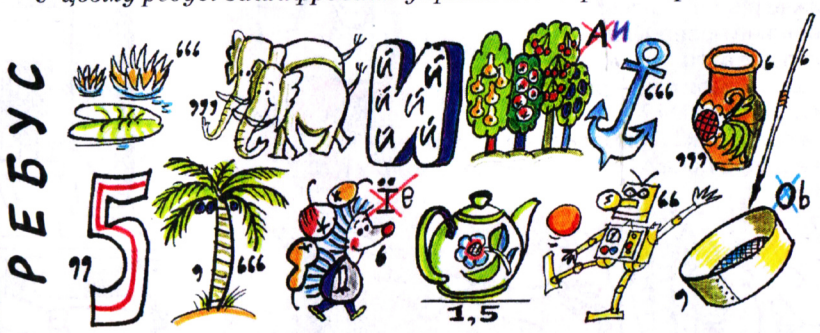

Склав П. МИШКО.

КУЛИЧОК

Коло чаплиної дачі
Куличок болотний плаче:
— Скоро осінь, скоро осінь,
А у мене ноги босі.
Рогозові черевики
Ще на мене завеликі.
Босоніжки замалі —
Натирають мозолі.
А свої новенькі боти
Загубив в на болоті.
Ось повіє холод лютий,
А я зовсім неозутий...
— Не журися, це не лихо,—
Каже мама-куличиха,—
Поки тут настане осінь,
Ми у вирій подамося.

Анатолій КАЧАН.

ЗАГАДКА

Хто у баби? «Ме» та «бе» —
Листя їсть, траву скубе,
Невисокий має зріст,
Гострі роги, куций хвіст,
Із борідкою, смішне,
Молочко дає смачне.
Баба тягне його в двір,
Потім бабу тягне звір.
Побуцало гарбуза...
Здогадалися?..

(Коза.)

Віра КУЛІШ-ГАЛЬЧИНСЬКА.

ВЕРБОВА РОЗМОВА

Каже верба вербі:
— Чом ти, вербо, в журбі?—
Каже вербі верба:
— Хіба це, вербо, журба?
Просто листочків нема,
Не за горами зима.

Анатолій КАМІНЧУК.

Леонід ГАЖАЛА

Хоч не легка тая ноша
Дідові Назару,
Та він диба потихеньку
В напрямку базару
(Півмішка картоплі баба
Завдала на спину:
Продасть Назар — будуть мати
Якусь копійчину)...
Уже терпнуть руки, ноги,
Розболілась спина,
А тут — якраз стоїть дядько
Біля лімузина.
І звернувсь дідусь до нього,
Підійшовши ближче:
— Поможіть мішечок зняти,
Добрий чоловіче.
Я, видать, перепочинком
Саме вам завдячу:
Добра трапилась людина,
По очах це бачу. —
А той зиркнув на старого
Наче вовк голодний:
— Я не «добрий чєловєк», а —
Дєпутат народний!
— Ти диви!— дідусь, присівши,
Зняв мішок зі спини.—
Депутат!.. А очі — ніби
В доброї людини.

м. Біла Церква.

Олексій КОХАН

— Каже, що в нашої країни дуже великий потенціал. Значить, ще є їм що красти!

Словничок-жартівничок

ВОЛОЦЮГА — борона.

КАДРИЛЬ — кінострічка.

КРУТЬ-ВЕРТЬ — велосипедист.

ПРОСВІТА — рентген.

САЛАТ — бутерброд із салом.

МОЛОЧАЙ — чай із молоком.

ПИЛОМАТЕРІАЛИ — залежалі товари.

ГАРНІР — красунчик.

ЕКСТРАКТ — забутий шлях.

ЧАРОДІЙ — випивоха.

ЗАВІРЮХА — печатка.

ЙОГУРТ — гурт йогів.

МАРКЕР — філателіст.

ГОЛОДРАНЕЦЬ — рюкзак без харчів.

ЯРЛИК — сердите обличчя.

Іван ТОКАРЧУК.

РОТАЦІЯ — пащекування.

ДЕРУН — шкурник.

ДИРИЖАБЛЬ — французька кухня.

ГРІШИТИ — смітити грішми.

ПАЦІЄНТКА — льоха, що опоросилась.

ДОХОДЯГА — марафонець на фініші.

ПОЛОНИНА — арешт.

КОЛУН — слідчий.

КАШЕЛЬ — крупа.

ГАМА — ненажера.

ОБУРЕННЯ — дозрівання помідорів.

ЛАДАН — власник старої «Лади».

ЗНАМЕННИК — прапорщик.

ВИДАВЕЦЬ — батько нареченої.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Чорний гумор

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За всі роки, що ми прожили разом, він сьогодні вперше не хропів.
— Бо помер...

Вадим СИМИНОГА

Георгій МАЙОРЕНКО

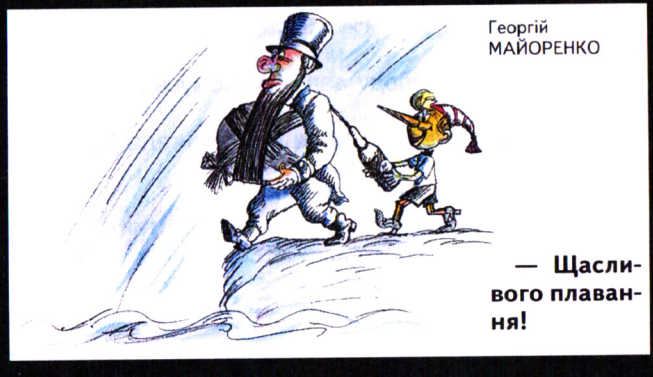

— Щасливого плавання!

Олег ГУЦОЛ

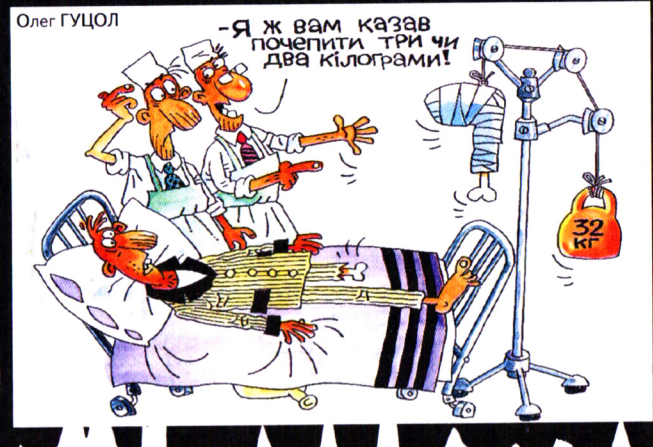

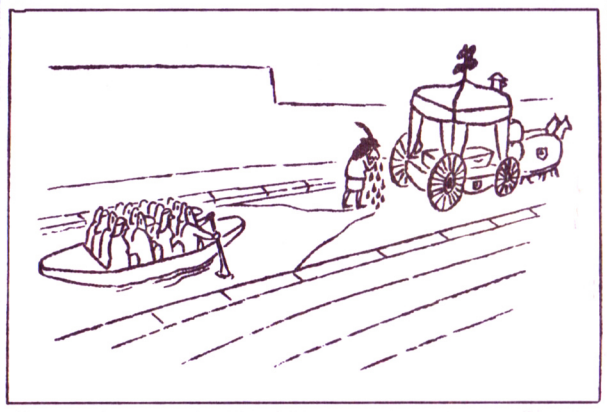

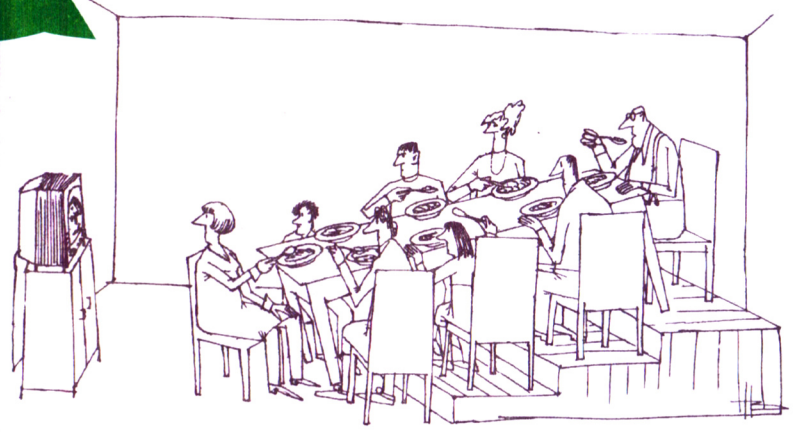

Спірос ГРІВАС

СКНАРА

Нікос Зурлата був страшенним скупердягою. Мавши готель на острові Егіна безперервно нарікав, що весь персонал краде. Шість місяців не платив малярові, який освіжив його житло; не дав ані євро на ремонт старого храму. Один циган полагодив йому парасолю, а він тільки поплескав його по плечу та назвав майстром. Одна балакуха з нашої громади розказувала, що Нікос Зурлата уже збив неабиякий капітал, але скільки саме — не казала, щоб не опинитися в суді за розголошення фінансової таємниці. Коли Зурлата проходив головною вулицею, старі приятелі підколювали його:

— Нікосе, пригостиш чашечкою кави?

— Авжеж,— казав Зурлата,— якогось дня і це буде.

Той день не настав. Нікос віддав Богові дух, і наприкінці душа його знеслася до небесних осель.

Як і можна було догадатися, Нікос Зурлата направився просто до Раю і постукав у двері. Святий Петро відчинив, оглянув його і спитав:

— Які благодіяння звершив на землі, що ідеш єси сюди?

— Ну які... Якось холодного грудневого вечора дав шаль змерзлій бабці.

— Так. А що іще?

— Пригадується, що якійсь голодній дитині якраз перед самим Різдвом купив пакетик фісташок.

— І це все?

— Ну-у... Замолоду дав був якомусь морякові аспірин.

Святий Петро звернувся до архангела Гавриїла:

— І що нам із ним робити?

— Дай йому п'ять євро за шаль, пакетик фісташок та аспірин і хай забирається до всіх чортів!

Переклад із грецької.

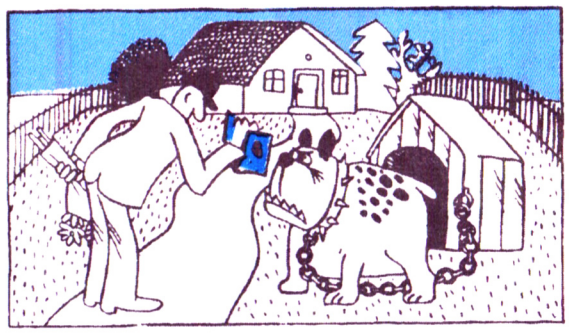

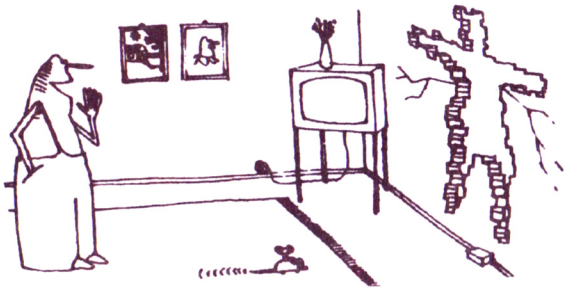

— Що, вже й про таке можна писати?

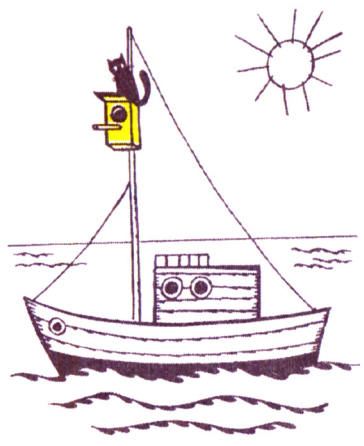

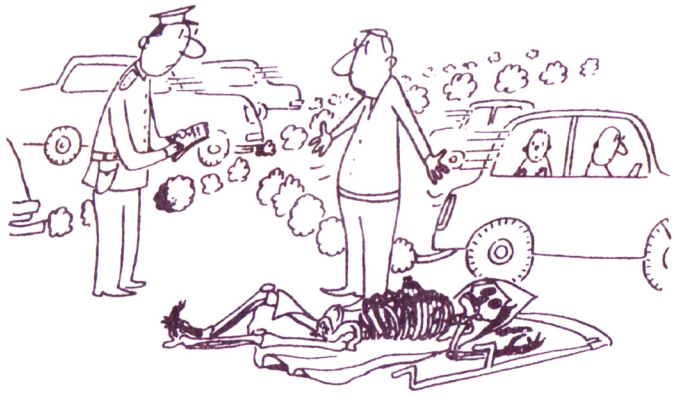

— Та це вона хапонула повітря на нашій вулиці!

СМІХ І ГОРЕ

* * *

«Дорога до райцентру була не близька, а то й ще подовшала після зливних дощів і паскудної негоди».

* * *

«Мені не поремонтували кришу і дощ ліє прямо на тім'я».

* * *

«І що мені робити? Як чоловік вип'є, то любить мене, а як тверезий, то ругається гірше звіра».

* * *

«Як мене будуть использовать, то ще можу принести пользу».

* * *

«На пільги здала всі справки і документи і моральне право маю, а все коту під хвіст».

* * *

«Я хотів, щоб мене зробили інвалідом до пенції, а вони тільки виписали вколи, не дохтурі, а коновали».

* * *

«За все життя я ніяких пільг не мав, тільки живу з сахарним діабетом».

* * *

«Комісія присвоїла мені звання туберкульозної».

* * *

«У мене обрізані права, надані конституцією, що мені дуже муляє».

* * *

«Їх спіймали на гарячому і світила тюрма, але вони, як пацюки, заховалися в лікарню, хоч були здорові, як шакали».

(Із листів до редакції).

* * *

«Кафе закрито на золоте пенсіонерське весілля по заказу».

* * *

«Кому я винен, то прощаю, бо терміново виїжджаю за межі посьолка. Михась».

(Із оголошень).

Зібрав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Інтерсмішинки

КОМПЕНСАЦІЯ

— Барі, чи не здається тобі, що в колишні часи діти мали більше братів та сестер.

— Так, але тепер мають більше батьків.

ДУМАЙ!

Паоло прийшов просити у рідних своєї дівчини її руки. Батько коханої цікавиться:

— А чи зможете ви утримувати сім'ю?

— Звичайно, сеньйоре.

— Добре подумайте. Нас десятеро.

КОЛИ

Колеги розпитують Пабло, молодожона, про сімейне життя.

— А коли у вас закінчився медовий місяць? — цікавиться хтось.

— Коли перестав допомагати дружині мити посуд, і почав мити сам.

ЯК ТУТ НЕ КВАПИТИСЯ?!

До бару заходить зарослий чоловік. Замовляє десять віскі і починає квапливо ковтати порцію за порцією.

— Чого ти так поспішаєш? — дивується бармен.

— Еге,— каже той,— і ти спішив би, якби у твоїй кишені було п'ятдесят центів.

ТРЕБА Ж ЗНАТИ!

Пол бере виборчий бюлетень і починає читати.

— Що ви робите? — питає його член комісії.

— Дивлюся, за кого голосувати.

— А хіба ви не знаєте, що вибори — таємні!

ТАКИ Ж ТАК

— Ребеко, ти віриш у сни?

— Звичайно! От, наприклад, цієї ночі мені приснилося, що я прокинулася зі сну. А вранці все й справдилося!

ВСЕ ПРОСТО

— Любий, пояснив би ти мені: за що тебе обрали сенатором?

— Ну, просто є люди, які мене знають і голосують за мого противника, а хто знає його,— голосує за мене. І при підрахунку виявилося, що у мене менше знайомих.

Підготував Д. МИТЮК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Дивними бувають у нас бажання. Приміром, хочеться знайти тепленьке місце і... щоб — у холодку. Про таке, мабуть, мріяла і «героїня» карикатури Сергія Деморацького. І мрія здійснилася: лежить риба на сковорідці — «тепленьке місце», і в холодку — під парасолею.

Як кажуть, і смішно, і плакати хочеться. «Багато з нас,— пише К. І. ДРОЗД із м. Борисполя,— ніби й ота риба стрибає на гарячу сковорідку, думаючи, що знайшов тепле місце...» Звичайно, не тільки невеселі думки викликала у читачів ця карикатура. Журі сподобалися підписи до неї В. С. ЛЕВЧЕНКА з м. Тростянця Сумської області, П. С. КАВУНА із смт Арбузинки, що на Миколаївщині, В. Г. ЄРМАКОВА з м. Джанкоя, Б. С. БОРЖАВИ з м. Берегова, що на Закарпатті, і ще багатьохбагатьох дотепників. Та найкращих члени журі мали вибрати лише три. Після таємного голосування голова журі назвав імена переможців. Це: **Павло КРИНИЧНИЙ із м. Сіверська Артемівського району Донецької області — *«Добре лежала, поки не зашкварчала»*; Сергій ГРЕЧАНЮК із с. Галаганівки Снігурівського району Миколаївської області — *«Нарешті запропонували коропису «тепле місце»: в.о. завідуючої пателькою»* та Андрій БОРОВИК із м. Звенигородки Черкаської області — *«Риба: «Хоч трохи відпочину, а то на роботі згоріти можна»*.**

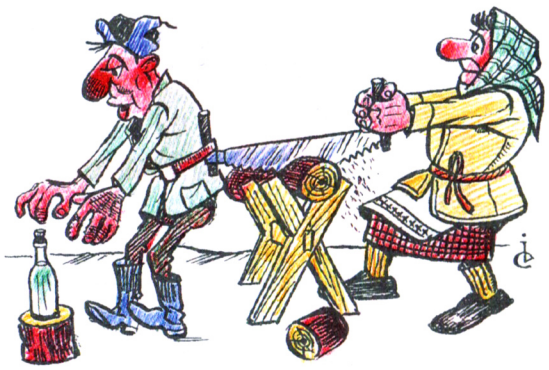

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Івана САВЛЮКА.

КРОСВОРД

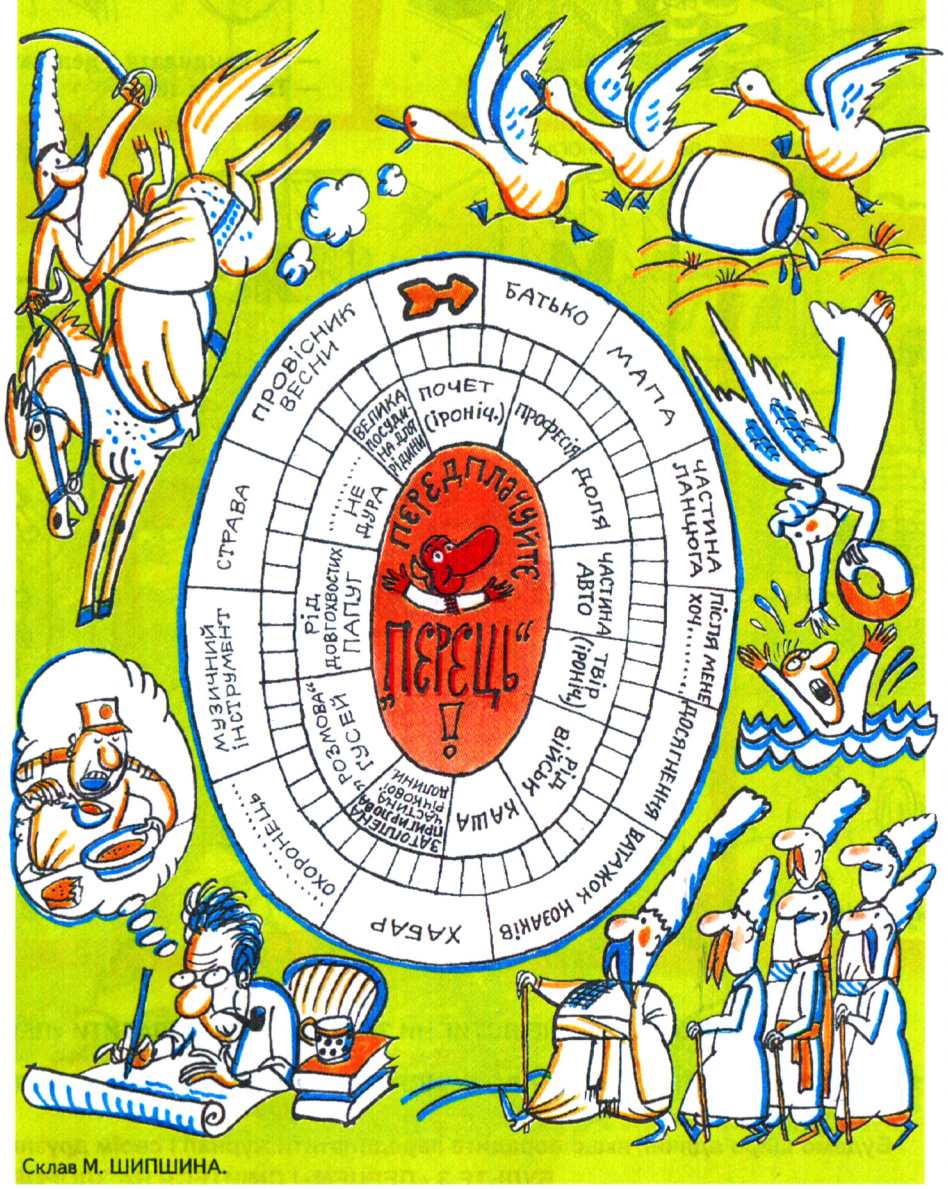

Склав М. ШИПШИНА.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 8

Г	Л	І	Б	О	В	■	С	■	Ш	И	К
О	■	■	Р	■	И	■	У	■	П	■	С
В	О	Д	А	■	Л	А	М	П	А	С	И
Е	■	О	М	■	А	Н	О	Р	К	■	В
Р	■	Н	А	■	■	■	■	А	■	Н	А
Л	А	К	■	■	■	■	Щ	У	Р	■	■
А	Д	А	В	■	■	■	■	У	■	О	■
■	М	■	■	Д	У	Д	А	Р	■	Г	І
С	І	Р	К	О	■	І	Н	■	А	■	■
А	Р	А	П	■	■	Д	Н	І	П	Р	О
Н	А	П	И	С	■	■	А	К	О	■	К
■	Л	■	Н	У	Г	А	■	С	К	Л	О

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Лінивий сидячи спить, а лежачи робить.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1580)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ№ 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 14.09.2007. Підписано до друку 20.09.2007. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк.арк. 14 умовн.фарб.-відб. 4,1 обл.-вид.арк. Тираж 8700 прим. Зам. 0110709. Ціна договірна.

© "Перець" 2007 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Анатолій ГАЙНО

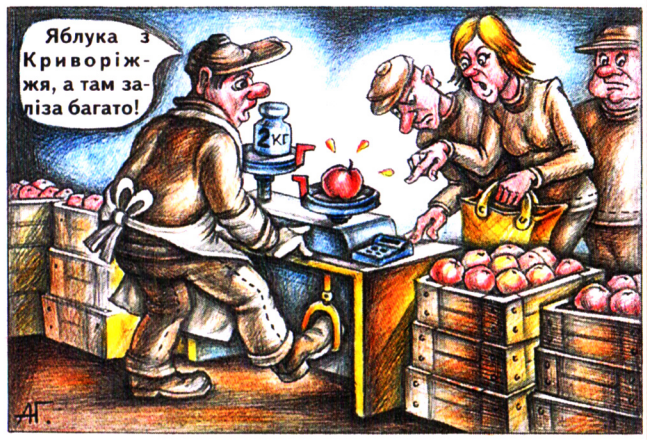

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пане астролог, ви можете щось сказати про затриманого у вашій квартирі?

— Я йому передбачив швидке збагачення на цьому тижні.

Іван САВЛЮК

— Ге, синку, за літо ти підріс на цілу чвертку!

Вадим СИМИНОГА

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Це кандидати в депутати?

— Та хто їх зна!..

Іван САВЛЮК

Вадим СИМИНОГА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Вадим СИМИНОГА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Вибори будуть прозорими, як ніколи!

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

4 820012 960675 09

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!